

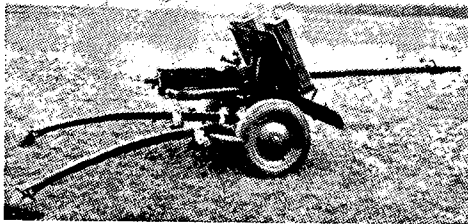
איה קצב האות?

הרקיסה הנ"ס הגרמנית "קובר" קלת-המשקל (כ-8 ק"ג) נתקבלה לניסוי (וכי-נראה — גם לשימוש) ב"צבא-הצוי" (חילה-מארי נס"י) האמריקאי. קבלת טיל מקביל לזה של הצבא ("SS-10" הצרפתי) מתבארת כנראה ע"י קלותו היתרה, ההולמת במיוחד צרכי ה"מארינס".

★

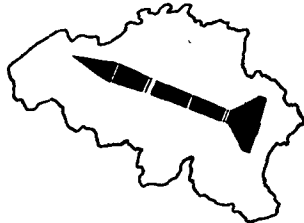
על קצב פיתוח יכולתו של התימוש הנגד-טנקי של שביציה מעידה העובדה כי במסגרת "תכנית-התימוש 1951" (שטרם הושלמה במלואה) גרכשו 520 תותחים

נגד-טנקיים מהטיפוס החדש, שעליהם עומדים להתנסף עתה עוד 250. כן הוחל בהנהגת הקנה-ללא-רתע הנ"ס בן 106 המ"מ (האמריקני), והקצבה נוסכת שמורה לפיתוחו של תותח נ"ט בן 57 מ"מ על כן מתנייע — או לרקיסות נ"ט מונחות-תיל, התותח התקין הוא בן 90 מ"מ, נועד להגנה נ"ט לטוחים בינוניים (עד 600 מ'), מתאים לגרידה-מנועית ולטלטלת-ידי. ביסוד מבנהו — העיקרון של כלי מטיפוס "בזוקה" השונים. עתה נשלם והולך מתן מלוא ההענקת התקנית של כלים נ"ט לגייסות.

★

גודי-הארטילריה ה-75 של צבא-בלגיה הפך עתה ליחיד-זת-הטילים הראשונה שבצבא זה המזוינת ב-טילי קרקע-קרקע הטקטיים "יוחנן הישר" מתוצרת ארה"ב. בעתיד הקרוב תוקמנה בצבא הבלגי יחידות-נוספות כאלו, וכן גודי-ארטילריה נ"מ וחמושים בטיילי "הוק".

והו הידיעה (ינואר 1960) שבעתון האוסטרי-השביצרי על תיל-האוויר הישראלי: "...לכוחות-האוויר של ישראל כעת

5 טייסות מטוסי-קרב המצוידות במטוסי מיס"ט, סופר-מיסטר; ו-1 מטויר F-8; 5 טייסות מפציצי-קרב (מוס"ט), מוסקטו, ואו-2 טייסות מפציצים (מטוסי, מטיאור, ווטור); וכן 3 טייסות-תובלה, ובהן מטוסי C-47, C-46, וגוראטלס".

★

השמירה על "ארמון ה"מלך" שבשטוקהולם — תפקיד-כבוד הוא בצבא השבדי. כיצד תינתן ל"אנשי יחידות "ההגנה המרחבית" ("משמר ה"ארץ") השבדיות תחושת השתייכותן לצבא ומעמדן בוג אחד הפתרונות הסמליים לכך — שיתופן בחובת-הכבוד של שמירה על הארמון. במיטב-מדיה, לבן-קסדה ועתור חגורה וקרסוליות המזכירים אולי במקצת את המשטרה הצבאית, משתדל אחד ממתנדבי יחידות "משמר הארץ" השבדי, שלא ליפול במאומה, בעמידתו ובליטושו החיצון, מחיילי היחידות הסדירות.

★

לפי ידיעות בעתוני יפן מחודשי האביב, נמצאו או כ-2 צוללות סוביטיות בים האגאי והיוני — כלי-שיט אשר כרגיל בסיסם הוא בנמל-הצוללות סאסאנו באלבניה. סברת העתונות הייתה כי הצוללות מחפשות במרחו של הים-התיכון מפרצון נים ומערות-מחבוא, בהם ניתן להסתתר במסיבות-מלחמה.

מה הלב האות?

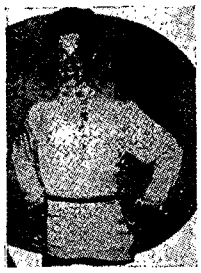
האחרונה חודש כמעט בשלמות ציורו של חיל-האוויר הפיני. ההתרחקות מעניני צבא והגנה מתבטאת גם בכך שבצבא הפיני שורר עתה מחסור גדול באנשי-הדרכה בגילים צעירים יותר.

★

ואלה (לפי העתונות) עיקרי-חבנהו של הסנק ה"בריטי" גרמני" החדש, אשר שני הצבאות משתפים, כפי הנראה, פעולה בפיתוחו: משקל — 45—35 טון; תוחח גדול-קוטר, כנראה בן 120 מ"מ (ולפי סברות אחרות — כלי בן 105 מ"מ); זחל-גומי.

★

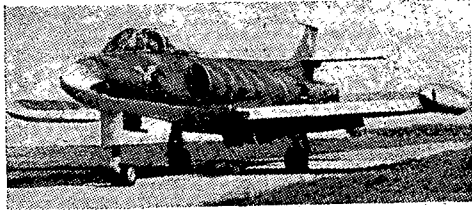
בחוגי בית הנבחרים הצרפתי נשמעת (לפי עתונות אמריקאית) בקורת על ממשלת צרפת על כי טרם הכינה האמצעי להנחתת מטענים-אטומיים במקרה של מלחמה — אם גם השכילה לפתח את הפצצה עצמה. "מיראז' IV", המפציץ לשר-גור פצצת-אטום, לא יהיה, לפי המודיעין, מוכן לפני 1963 — ויש אומרים כי עד אז כמעט ויתישן. אמר אחד הצירים: "אנו כוונים מהלומה אטומית — אך עדיין נזדקק למשרד-הוואר בשביל שימציאה לתעודתה".

"עבירה גוררת עבי" רה" — ומקצוע עלול להוליד "הובי". ב"בית הספר ללשונות" של צבא-ארה"ב לומדים לפחות 100 אנשי-צבא צעירים במשך שנה את הלשון הרוסית. וכאחד האמצעים להשתרשות בה נוצרה (בעזרת פנאי המעטות) מקהלת חובבים לזמרה הרוסית. בהדרכת מנצה רוסי מנוסה הגיעו לא רק לסגול ערכים לשוניים אלא אף להישג אמנותי — ואף עורכים קונצרטים בקביעות. הדמות שבתצלום (כי גם יסוד של "הורים" לא נעדר כאן) — כאילו מגדות הדון או הולגה באה...

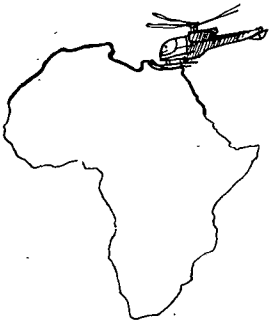
★

לשביצריה — עתה לא רק תעשית תותחים משלה אלא אף ייצור מטוסים עצמי. "מטוס-הסער" (או "מטוס לקרב-קרצץ") P-16 MK III, שהאבטיפוס שלו טס

★

חשיבותם הגוברת של היסטי גייסות, והספקתם, במסגרת טקטית — מצאה עתה את ביטוייה בכוחות המזוינים הבריטיים עם הקמת "להק מס' 38" בחיל-האוויר-המלכותי, אשר ישלוט בכל תובלת-האוויר ה"טקטית. נציגי הצבא ייכללו במטה-הלהק — אשר אחת מ"דאגותיו הראשונות תהיה קשורה, כנראה, במיעוט-מספרם של ההליקופטרים הצבאיים.

ל-1960 תוכנן תרגיל-הספקה גדול בצפון-אפריקה, בו הועד ה"להק" להדגים את הדרכים בהן ינקוט לפתרון בעיותיה הקשות של תובלת-אוויר טקטית לגייסות ולציודם.

לראשונה ב-1955, ידע תקלות ופגעים לא-מעט (כולל תאונות המורות ואבדן-מטוסים) בדרך התפתחותו. עתה עומד הוא כנראה להיכנס בקרוב לשירות ביחידות חיל-האוויר השביצרי — והוא אשר יחליף בודאי בתפקיד זה את מפציצי-הקרוב "גנום" הבריטיים המתישנים.

★

הגנה בול — בפילנד קעת. לפני מלחמה היו הוצאות-ההגנה שם 15—18 אחוז בתקציב המדינה; ואילו לאחר המלחמה — 4—6 אחוז. במרוקו פיניות היו הוצאות אלו ב-1958 3580 מ.פ. להגש. ל-השואה: בשבדיה — 20783 מ.פ. לכל נפש-אוכלוסיה; בשביצריה — 13413; בדניה — 9065; ובפולין — 4100. עם זאת, בשנה

„הבעיה היא לא כיצד למפסזולעלות על

הסוס — אלא כיצד להישאר עליו! — אמר הפרשהמתלמד שבטיפור הידוע. לפני מאתי גייסות (או מתכנן אימונים) מתיצבת בעיה דומה; אמנם, באור היתולי-פחות — אך מאוד מציאותי. והיא, כידוע, כפולה: — קשה-למדי להביא את הגייסות מלכתחילה אל רמת-היכולת הנחוצה בשורה של מקצועות חיוניים — וקשה לא-פחות להצליח ולהחזיקם ברמה זו (ולכך, כרגיל, אף ניתנים אמצעים מעטים-יותר).

והרעיה מחריפה שבעתיים כשהמדובר באנשי-מילואים לסוגיהם. מעניינת עליכן באופן מיוחד הדוגמה (ראה „עזריאימון” שבחוב' זו, עמ' 60) של נסיון סוביטי ליצור — בזוג, ובאמצעים צנועים ו„פרימיטיביים” למדי — את התנאים להתאמנותו ביריה, סמוך אל מקום עבודתו — או לימודיו, של פועלתעשייה או עובד-משרד, של תלמיד או שוליה, בשעות-הפנאי שלו — ואפילו בהפסקות-צהרים וכד'. וראויים הדברים לתשומת-לב מעשית (ושמא — למעשים?) מצד אלה ששומה עליהם, או רב רצונם, לספח את ספורט-הקליעה, ואת כושר-הירי, בקרב שכבות הנוער והעם.

כיצד תתכונן מדינה (אוכלוסיתה, מנגנונה

המנהלי — ובעצם, אף צבאה) לקראת פורענות שטרם נתנסה, בשכחותה? שאלה זו נשאלת-תכופות, בארצות שונות, לגבי הצפוי במקרה של פגיעה אטומית. ידועה התשובה האחת: — ללמוד מלקחי אבגוסט 1945 — החרבת הירושימה ונגסאקי. ספר נכבד, שהופיע זה עתה בארה"ב, בא והוסיף „מקור” שני: — התבוננות בנסיון אסונות טבע (שטפונות, סופות, רעידות-אדמה, גחשוליים) או אסונות עבודה גדולים, (התפוצצויות נפט ותחמושת), שהצריכו טיפול בהמוני נפגעים ופליטים; וכן, כמובן — לקחי שיאי ההפצצות ה„רגילות”, משלהי מלחמת העולם השנייה (המבורג — בגרמניה; פגעי V-1 ו-V-2 — במערב; ועוד). ש. אראל (שבחוב' ק"ב נתפרסמה סקירתו „הכנות לשעת חרום”) סוקר את עיקר הנקודות המחכימות והמאלפות שבאותו ספר, בעל הגישה הבלתי-רגילה אל בעית התכנון והתכונה לקראת פורענות אפשרית כזו. ואחד הדברים החיוביים ביותר שבמגמת-מחשבה זו, המוצגת בסקירתו של ש. א. (עמ' 77) הוא שאת מסקנותיה ניתן, כמובן, ליישם אל כל הפצצה-רבתית הרסנית — אף בשאינה „זוכה” להימנות על סוג ההפצצות האטומיות דוקא.

לקחי לוחמת-השריון במלחמת-העולם השנייה

מוסיפים להיות רבי-עניין ורבי-ערך, גם כיום — ואף לקראת המחר. ספרו של פ. ו. מלנתן — המציג לקחים אלה בצפון-אפריקה ובמרחבי-אירופה צוין ע"י גנרל ס. ל. א. מרשל בתור „אחד הטובים שבספרים הצבאיים בעשור-השנים האחרון”. מצויות ביחס לספר זה גם הסתייגויות: בתחום הצבאי-ההסטורי — וכן (ואולי עוד יותר) לגבי השקפת-היסוד של מחברו. אך אין בהן כדי לפטור את הקורא הצבאי שלנו מחובת לימוד הלקחים החיוניים — והם מרובים בספר זה. שבעתיים יגדל העניין (והלקחים) שבספר זה לגבי הקורא הישראלי — שכן מוצגים בו, מתוך ידיעה מכלי-ראשון, אחדים מן המבצעים והקרבות המאלפים-ביותר שנתרחשו בתנאי מדבר, וקוראי ספרים כגון „קחו אנשים אלה” ימצאו כאן ניתוח והסבר, „מן הצד האחר של החזית”, אשר יבהירו להם לא-מעט במהלכי מלחמת-השריון בימי-ההם.

